

i en saa elskelig Almindelighed og Selvfølgelighed, at det ikke kunde frembyde Vanskeligheder for os at stemme for dette Forslag, naar en lille Fremhævelse af noget, som vi betragter som vigtigt, skete, saa vilde det dog være uelskværdigt overfor Venstre at fejle Forslaget til Side og i Stedet for sætte et andet Forslag til Beslutning. Nej, det, som Venstre foretager sig, er det mærkelige, at de selv fejler deres Forslag til Side, fordi der er indført en Bestemmelse, nogle Ord, som peger paa noget vigtigt, og som ogsaa efter de Herrer's Mening og efter deres Ordførers Udtalelser er vigtigt.

Og naar jeg har begrundet, hvorfor der er særlig Anledning til indenfor dette Forslags Rammer at pege paa Militærudgifterne, nemlig at disse Udgifter i Modsætning til mange andre Udgifter, som vi kommer til at beskæftige os med, ikke vedrører Erhvervslivet, er uproductive, ja, saa savner jeg fra det ærede Medlem enhver som helst Imødegaaelse heraf. Det ærede Medlem siger blot, at det at sige, at Ministeriet opfordres til at gennemgaa Budgetterne nøje og i særlig Grad gøre dette overfor de militære Budgetter, det forvandler deres hele Forslags Karakter saaledes, at de er nødsaget til at stemme imod det og glæde sig over Bistand fra de Konservative til at faa det fejlet til Side. Det lille Ord, det satte jo det ærede Medlems Sind i en saadan Bevægelse, at han endogsaa, da han vendte tilbage til Fortiden — det er den første Tale, jeg her sigter til — ligefrem blev begejstret for den Fremgangsmaade, som den højtærede Forsvarsminister anvendte i Fjor: i Fjor, da den højtærede Forsvarsminister foreslog Militærudgifterne nedsat og gjorde det paa Finansloven, saa var det et ærligt Forslag. Ja, hvad var det, man sagde i Fjor til den højtærede Forsvarsminister? Man sagde: Den Maade, du gør dette paa, er i Strid med al konstitutionel Praksis, og alene af den Grund er vi nødsaget til at gaa imod Forslaget! Saa imødekommer den højtærede Forsvarsminister i Aar for saa vidt denne Kritik eller bøjer sig i alt Fald for den Kendsgæring, at saadan stiller to Partier i Rigsdagen sig, og siger: Nu vil jeg i Aar ikke rejse Spørgsmaalet paa Finansloven, hvad der kan give Anledning til Konflikt, naar man har saadanne konstitutionelle Betragtninger, som Venstre og de Konservative har, men jeg foreslaar at gøre det ved en særlig Lov. Og hvad svarer saa det ærede Medlem? Det ærede Medlem svarer: I Fjor var det et ærligt Forslag, i Aar er det ikke andet end Taktik. Ja, i

saa heftig en Bevægelse kan et lille Ord foreslaaet indsat i et Forslag til Beslutning sætte det ærede Medlems Sind.

Jeg skylder det ærede Medlem at sige, at der var en Ting i hans sidste Udtalelser, som jeg kan give min fulde Tilslutning. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at han vilde fatte sig i Korthed paa Grund af den almindelige Uopmærksomhed i Tinget, og da jeg nu ikke opfatter dette som en særlig Ubehagelighed mod hans Forgænger paa Talerstolen, det ærede Medlem Hr. Korsgaard — der jo unægtelig ikke har gjort sig fortjent af den ærede Ordfører til Ubegageligheder, eftersom han altid har vendt sig med den største Behagelighed imod det ærede Medlem —, saa maa jeg antage, at det var en almindelig Karakteristik af Tingets Stilling til Forslaget som fremkaldende almindelig Uopmærksomhed, ved Samtale og ved Bortgang fra Salen, saa hyppigt man var i Stand dertil. Ja, dette er rigtigt, dette er rigtigt — det ærede Medlems Haupt- und Staatsaktion er druknet i fuldkommen Uopmærksomhed.

Statsministeren (*Stævning*): Ja, efter en saa vel tilbragt Dag vil det være rimeligt, at ogsaa jeg bidrager til, at Aftenen ikke skal faa en daarligere Anvendelse, end Dagen har faaet. Jeg skal derfor kun knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der er fremkommet i sidste Omgang, og navnlig vil jeg understrege, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard motiverer sin Afvisning af de Konservatives Dagsorden dermed, at den kun indeholder Krav om Nedsættelse af de direkte Skatter, men ikke af Takster. Dette, at den ikke indeholder Krav om Nedsættelse af Taksterne, er for det ærede Medlem nok til ikke at kunne stemme for den, ellers var den i Orden; det, at den ikke indeholder noget om Nedsættelse af de indirekte Skatter, at den intet indeholder om Lempelse af de tyngende Erhvervsskatter, det generer aldeles ikke Venstres ærede Ordfører. Saa langt er man kommet bort fra den gamle Venstreopfattelse, som er lovfæstet i Venstres Programmer af 1909 og 1916. De direkte Skatter, det er dem, der skal nedsættes, og de indirekte Skatter skal forblive eller formodentlig forhøjes i det Omfang, som er nødvendigt for at kunne lette de direkte Skatter. Jeg forstaar derfor ogsaa den Vending, det ærede Medlem brugte, at han tog sig let, hvad jeg sagde om, at Venstre vilde forøge Skatten for de smaa og lempe den for de store, det kan jeg godt forstaa, for det er altsaa virkelig Venstres Standpunkt nu, ganske modsat Venstres Program.